

tid, både når EU skal udvides, og når dette Folkeeting på alle mulige andre områder skal træffe besværlige beslutninger af stor rækkevidde.

Jeg mener, det er korrekt at sige, som de fleste ordførere også har været inde på det, at Nice-traktaten er EU's udvidelsestraktat, det er den, der giver os grundlaget, hvorpå vi kan færdiggøre de her forhandlinger og bringe vores nye demokratiske naboer i Øst- og Centraleuropa ind i det samarbejde, der i snart mange årtier har givet os stor stabilitet og høj velstand.

Der har været rejst en række spørgsmål, som jeg mener er besvaret udtømmende under udvalgsbehandlingen, omkring forholdet til grundloven osv. Jeg er ikke spor i tvivl om, at den fornuftige måde at tage stilling til EU-traktater på er at holde sig til grundlovens bestemmelser og kun anvende folkeafstemning, når det er påkrævet for at få traktatændringer gennemført. Derfor kan der selvfølgelig heller ikke svares på, hvad der skal ske med en mulig traktat i 2004. Vi må kende indholdet, før vi kan svare på det.

Fru Charlotte Antonsen og fru Lene Espersen har været inde på ændringsforslaget om mandattgivning. Og der kan jeg kun sige, at efter min opfattelse indskriver man med dette ændringsforslag den praksis, som gælder, der sker ikke nogen ændret praksis, og vi skal selvfølgelig gøre os umage for, at den også overholdes til Europaudvalgets tilfredshed.

Jeg føler mig ikke rustet til at gå ind i de eksempler, der er nævnt på diskussioner, man har med arbejdsministeren og miljøministeren, men jeg vil godt sige mere overordnet, at vi skal fastholde den praksis, at det er Europaudvalget, der giver mandatene, og har der været misforståelser, så må de rettes.

Det sidste, jeg vil sige, er sådan set bare, at Nicetraktaten jo ikke bare er afslutningen på et kapitel, men forhåbentlig også indledningen til en ny og meget konstruktiv diskussion om Danmarks placering i Europa og om Europas fremtid i det hele taget.

Som jeg har orienteret Europaudvalget om, så vil den hvidbog, regeringen arbejder med, der forhåbentlig giver et godt, men selvfølgelig ikke det eneste mulige grundlag for den diskussion, udkomme den 12. juni, og jeg ser frem til, at vi så, som jeg forstår, at de fleste har været indforstået med, tager en større diskussion på grundlag af hvidbogen i løbet af efteråret her i Folketinget. Også med henblik på at Folketinget i sin helhed får lejlighed til at forholde sig til dagsor-

denen for det europæiske rådsmøde, der skal være i Belgien i december, og hvor retningslinjerne for den næste regeringskonference eller forberedelsen af den, modellen, der skal vælges, den folkelige deltagelse i det, dagsordenen for det, kan blive lagt fast med Folketingets fulde deltagelse.

Formanden:

Jeg har noteret fem korte bemærkninger. Først hr. Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er én udtalelse, udenrigsministeren kommer med her i sin tale, som jeg specielt synes er værd at notere sig, nemlig udtalelsen om, at vi kun skal have folkeafstemninger i Danmark om EU-forhold, når det er påkrævet, som udenrigsministeren formulerede det.

Det betyder jo faktisk, at vi her står ved et vendepunkt i forhold til den årelange tradition, vi har i Danmark for at holde folkeafstemninger, når det ud fra en politisk vurdering er betydningsfulde ændringer, der sker i EU-samarbejdet og netop ikke alene ud fra en vurdering af, om det er påkrævet efter grundloven.

Det er meget, meget beklageligt, at vi er nået dertil, at et flertal i Folketinget, selvfølgelig ansøret af nej-tallet den 28. september sidste år, har bestemt sig for i alle de situationer, hvor man kan komme af sted med det, at sætte befolkningen ud på et sidespor og sikre, at befolkningen under ingen omstændigheder skal spørges om noget som helst EU-politisk, når det overhovedet er muligt at undgå.

Det er helt fatalt for den demokratiske EU-debat, som vi ellers burde have, og som burde have været en følge af nej-tallet den 28. september sidste år.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg bliver altså nødt til igen at tage ordet om mandattgivningen i Europaudvalget.

Det er udmærket, at ministeren står her og siger, at man er glad for praksis, men det nytter jo ikke noget, når man fra Folketingssalen og fra skriftlige spørgsmål den 10. maj i regeringen må være klar over, at det hele sejler i øjeblikket.

Der er tale om en i den grad løsagtig håndtering af Europaudvalgets mandater, og miljøministeren har stået og fortalt usandheder i Folketingssalen den 8. maj, så ministeren kan ikke